

telkou) byla podána žaloba podle § 126 nesp. pat. Návrh na odnětí správy pozůstalosti Marii E-ové směřoval podle toho, jak jest mu rozuměti a jak mu rozuměl i první soud, k tomu, aby byla povolena soudní správa pozůstalosti podle § 127 první odstavec nesp. pat. Leč sekvestraci pozůstalosti nelze podle § 127 druhý odstavec nesp. pat. povolit v nesporném řízení, byla-li správa pozůstalosti již před podáním odporujících si dědických přihlášek svěřena, jak jest tomu i v souzeném případě, jednomu z domnělých dědiců. Odpůrce takového dědice může v případě tom podle § 127 druhý odstavec uvedeného zákona dosíci sekvestrace jen v zajišťovacím řízení (§ 382 čís. 2 ex. ř.), tudíž, osvědčí-li nebezpečství (§ 381 ex. ř.).

Čís. 12903.

Vnucený správce nemovitosti jest oprávněn vybírat i žalobou vymáhati i obecní dávky z nájmu.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 807/33.)

Na žalobcův dům v Praze byla povolena vnucená správa a dne 27. září 1930 byl zaveden vnucený správce. Žalobou, zadanou na soudě dne 10. listopadu 1930, domáhal se majitel domu na nájemníku zaplacení obecních dávek za léta 1927 až 1929. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y: Podle ustanovení § 109 ex. ř. jest vnucený správce oprávněn na místě dlužníka vybírat veškeré poplatky a příjmy ze spravované nemovitosti a vůbec předsevzít všechna právní jednání a právní činy, jakož i vznášeti veškeré žaloby, jichž je třeba, by vnucená správa byla provedena. Podle ustanovení § 119 ex. ř. patří k výtěžkům vnucené správy příjmy v čase zavedení vnuceného správce splatné, avšak dosud nevybrané, jakož i příjmy, jež se v budoucnosti po odevzdání nemovitosti správci stanou splatnými. Předpis tento platí beze všeho omezení. K příjmům těm patří tudíž nájemné i pachtovné, splatné již v den odevzdání nemovitosti správci, pokud nebylo ještě vybráno a pokud s ním dlužník ještě do té doby jinak nenaložil. Dispozice dlužníkovy o nájemních lhůtách, splatných po zavedení vnuceného správce, jsou pro vnuceného správce bez účinku. Vnucený správce je tedy oprávněn vynášeti i nájemné i obecní dávky z nájemného (čís. 10.824 sb. n. s.). V souzeném případě vnucená správa byla povolena a vnucený správce byl zaveden před podáním projednávané žaloby. Podle názoru soudu není tedy žalobce oprávněn k podání této žaloby, neboť oprávněným ji podati jest vnucený správce, zejména, ana vnucená správa ještě trvá. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Výtku nesprávného právního posouzení věci odůvodňuje odvolání tím, že není správný názor prvního soudu, že žalobce není oprávněn k žalobě z důvodu, že proti němu v době podání žaloby byla a dosud jest vedena vnucená správa domu a že oprávněným podati žalobu jest jen vnucený správce. Této výtce

nelze upříti oprávnění. Podle ustanovení § 99 prvý odstavec ex. ř., že soud exekuční, jakmile povolí vnučenou správu nebo jest dožádán o výkon povolené vnučené správy, pojmenuje správce a zpraví dlužníka, že se má zdržeti všelikého nakládání s užitky exekucí zatíženými, má zahájení vnučené správy pro dlužníka za následek ztrátu dispozice s užitky nemovitosti, pokud jsou postiženy exekucí a vnučený správce jest podle § 109 ex. ř. oprávněn od okamžiku, kdy mu byla nemovitost do správy odevzdána, ke všechněm opatřením, jež slouží k řádnému a úspěšnému hospodářskému užívání nemovitosti, a na místě dlužníka vybírati všechny užitky a příjmy ze spravované nemovitosti a o tom kvitovati a vůbec konati všechna právní jednání a právní činy a vznášeti všechny žaloby, kterých jest třeba, by vnučená správa byla provedena, t. j. by bylo docíleno výtěžků ze spravované nemovitosti, jichž jest užití k tomu, aby správní výdaje byly zapraveny a aby vymáhající věřitel a jiní oprávnění byli uspokojeni (§ 119 prvý odstavec ex. ř.). K těmto výtěžkům podle § 119 prvý odstavec ex. ř. náležejí všechny užitky a důchody z nemovitosti, které dlužníkovi příslušejí a z exekuce nejsou vyňaty, a to plody nabyté po odevzdání nemovitosti správci a plody, které v čase tohoto již jsou odděleny a na nemovitosti se nalézají, dále důchody v tomto čase již dospělé, avšak ještě nevybrané, jakož i důchody, které dospějí teprve po odevzdání nemovitosti správci. Důchodem z domu ve vnučené správě jest především nájemné, které za vnučené správy jest oprávněn vybírati a vymáhati jen vnučený správce. V souzeném případě však o takovýto důchod žalobcova domu nejde. Žaloba se domáhá na žalovaném jen zaplacení nedoplatků obecních dávek ve smyslu ustanovení § 38, pokud se týče 28 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. Podle § 2 pravidel o vybírání obecních dávek v hlavním městě Praze, platných od 1. ledna 1929, jest povinen dávky ty platiti každý, kdo má místnosti přímo od majitele (trvalého uživatele) domu najaté. Podle § 7 těchže pravidel tyto dávky předpisuje magistrát hlavního města Prahy majiteli budovy, nájemci nájemních objektů jsou povinni majiteli (trvalému uživateli) budovy je v předepsaných lhůtách předem zaplatiti, majitel (trvalý uživatel) budovy jest povinen dávky ty vybrati a do 14 dnů obci odvésti a ručí za jejich řádné zaplacení. Jest tedy majitel domu, pronajímatel bytu, v souzeném případě žalobce, výběřčím obecních dávek za řádné jich zaplacení ručícím a tato jeho funkce není zahájením a vedením vnučené správy domu nijak dotčena, poněvadž s ní není v souvislosti. Vnučený správce není ani zmocněncem dlužníkovým při vedení správy, ani zástupcem vymáhajícího věřitele, nýbrž jest veřejným orgánem, orgánem exekučního soudu, a nepřisluší mu tudíž, aby jako takový dlužníka, v souzeném případě žalobce, v uvedené jeho funkci výběřčího obecních dávek zastupoval. Vybíral-li vnučený správce s nájemným obecní dávky a je magistrátu hlavního města Prahy odváděl, bude věcí věcného řešení sporu, zdali a pokud nájemník, v souzeném případě žalovaný, byl tím sprostěn povinnosti proti žalobci odvésti mu obecní dávky. Pochybil tudíž soud první stolice, když žalobci z důvodu vedení vnučené správy na jeho dům nepřiznal oprávnění k žalobě a za-

lobu z tohoto důvodu zamítl. Vzhledem ke svému právnímu stanovisku co do oprávnění žalobce k žalobě soud první stolice se věcnou stránkou sporu a spornými skutečnostmi stranami tvrzenými vůbec nezabýval a zjištění v tomto směru neučinil, a zůstalo tudíž řízení v tomto směru neúplným.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě ke svému zrušovacímu důvodu, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud přiznává vnucenému správci oprávnění k vybírání dlužného nájemného za vnucené správy, upírá mu však toto oprávnění pokud jde o vybírání obecních dávek z nájmu s poukazem k tomu, že tu nejde o důchod ze žalobcova domu a že podle § 2 pravidel o vybírání obecních dávek v Praze platných od 1. ledna 1929 jest majitel domu výběrčím těchto dávek u nájemníků a že v této vlastnosti jest povinen dávky ty do 14 dnů obci odvésti, ruče za jejich řádné zaplacení. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. Podle §§ 97 a 99 ex. ř. jest jen vnucený správce od okamžiku, kdy byla povolena vnucená správa nemovitosti, oprávněn disponovati spravovanou nemovitostí, jen on hospodaří, pobírá užitky, jemu náleží předsebráti právní jednání a úkony, jež výkon vnucené správy vyžaduje a, pokud to náleží k výkonu správy, je povolán i podávati žaloby (§ 109 ex. ř.). Vnucený správce vstupuje tudíž do nájemní smlouvy podle § 111 ex. ř. a vstupuje do ní jako do celku a přejímá z ní nejen veškerá práva, nýbrž i všechny závazky. V § 120 čís. 1 ex. ř. se výslovně stanoví, že vnucený správce jest povinen, by bez dalšího řízení z výtěžků spravované nemovitosti zapravoval nejen daně s přírážkami, nýbrž i jiné veřejné dávky, tedy i obecní dávky, pokud nejsou déle než 3 leta zadrženy, jakož i ty, které za vnucené správy dospějí. Vybírati obecní dávky z nájemného a odváděti je náleží tedy k řádným úkonům, jimiž má býti zabezpečen výkon vnucené správy, a ukládá-li se vnucenému správci za povinnost je vybírati, jest z toho jasno, že jest i oprávněn tyto veřejné dávky žalobou vymáhati. Správně uvádí rekurent v rekursu, že by podle názoru odvolacího soudu musel nájemník odváděti nájemné vnucenému správci, kdežto obecní dávky dlužníku, majiteli reality, který by s nimi mohl disponovati, a že by taková prakse byla nejen nezákonná, nýbrž i neúčelná, ježto by dlužníku zůstala vyhrazena dispozice s částí výtěžků vnuceně spravované nemovitosti.

Čís. 12904.

Odepřítí odevzdání pozůstalosti lze jen tehdy, když dědic, jehož dědické právo jest vykázáno, dosud nesplnil povinnosti uložené mu zákonem a ústavitelem.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 818/33.)